

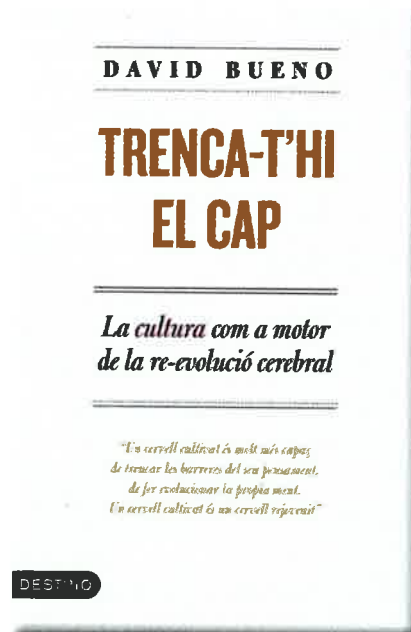

David Bueno, optimista

Durant la darrera caminada anava desgranant els termes d'un article sobre el darrer llibre escrit en català –breu, condensat– de David Bueno, que practica la divulgació científica en els termes de la neurologia, de la qual ha fet el doctorat. David Bueno és catedràtic de bioquímica a la UB, lector de poesia i teoria del coneixement, d'aquells que arriben a les reunions de selectivitat amb una Harley-Davidson sota les cames. És guapot i seductor.

El llibre s'intitula *Trenca-t'hi el cap*, amb la condensació de pronoms que ja sembla indicar-hi una part de la tesi del llibre: sosté que el cervell humà és el que ha creat la cultura humana i al seu torn, la cultura humana crea el cervell. D'aquesta doble activitat, que ell veu molt lligada a l'educació i l'estudi, en treu un nou concepte, que no sé si és només un joc de paraules o una nova forma d'entendre la paraula més masegada del segle XX: la revolució. Ell escriu *re-evolució*, i en defensa la validesa, afegint-hi els dos grans conceptes de l'humanisme clàssic: l'auto-coneixement i el lliure albir. Saber-se i saber triar, amb la responsabilitat que això darrer comporta.

L'afer de l'auto-coneixement no deixa de ser paradoxal: contradiu el principi bàsic de la ciència perquè exigeix un observador imparcial, neutre, un bon observador fins a cert punt fred i amatent a la dada concreta i objectiva. Com

DESTINO

↓

DAVID BUENO INSISTEIX QUE EL CERVELL S'ACTUALITZA EN L'ACOMPLIMENT DE REPTES INTEL·LECTUALS

es pot aplicar aquest principi a l'auto-coneixement?

L'assumpte és clar pel costat que l'estudi de qualsevol matèria re-evoluciona la ment però ell insisteix en la idea que el cervell s'actualitza en l'acompliment de reptes intel·lectuals: aprendre un idioma o escriure un assaig com el que ell escriu, fent-lo molt curt, breu, molt a prop d'un esquema prefixat, d'un mapa mental molt clar. De fet, és un assaig de tesi, en què les brevíssimes

digressions són més sucoses que la tesi central, massa abstracta i, segons com, òbvia.

David Bueno prové dels discursos de la neurologia i em sembla que aprofita fins a cert punt la vàlua de la literatura. Només sé que cita un poeta com Enric Casassas, fill de científic, que ha vorejat la fol·lia tant com li ha permès l'entorn social. Vull dir que ha vorejat la fol·lia sense acabar tancat en un psiquiàtric, com ell mateix escriu de Miquel Bauçà –l'assumpte dels folls de la tribu– amb l'ascendència poètica de la fol·lia. David Bueno es mira l'espècie humana com una evolució animal –de la larva a la papallona, quan parla de l'adolescència– i Casassas, com un laberint, on Déu mateix hi divaga.

Ara se m'han barrejat els dos llibres; són dos temperaments. Bueno és l'assagista convençut de l'evolució del cervell en l'actuació cultural; Casassas és un que pren l'embolcall daurat de l'amor –les fletxes que et fereixen– per enraonar poèticament de la vida, en el trànsit que significa l'amor i, potser, el viure. No sé pas si existeix la re-evolució, o si existeix la simple vida nòmada, poètica, del que és dellà del raonar acomodat.

Tots dos et situen en dos plans de lectura: el científic optimista, que argumenta amb si mateix, i el poeta movedís que anota el microcosmos, el petit, el moviment de la cullera de l'amada.